

ARIAS FORTÆLLING
BIND I

KALDET

IDA SØBY FOGH

FACET

ARIAS FORTÆLLING
BIND I

KALDET

Af samme forfatter

Arias fortælling:

Synet – Arias fortælling II

Lyset – Arias fortælling III

Ida Søby Fogh

ARIAS FORTÆLLING
BIND I

KALDET

KALDET - ARIAS FORTÆLLING I

Forfatter: Ida Søby Fogh

© Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2021

Artwork: Kat Weber-Hansen

Redaktion: Sebastian S. Schultz

ISBN-13: 978-87-93456-90-7

Lix-tal: 28

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget Facet

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

DK-Denmark

info@forlaget-facet.dk

forlaget-facet.dk

facebook.com/forlagetfacet

instagram.com/forlagetfacet

twitter.com/forlagetfacet

Tak til alle, der har hjulpet Aria og hendes fortælling på vej, hvad enten det har været med feedback, udvikling af idéer, følgeskab på sociale medier, korrektur, opmuntrende ord, aftensmad i travle perioder eller accept af at min tid er forsvundet bag skærmen.

KAPITEL 1

“Ved du ikke, det er farligt at være ude, når det er mørkt, rakkertøs?” Corys stemme flængede stilheden i Yderkanten, og Arias nakkehår rejste sig under kappen. Hun var på vej hjem fra Siggas ølstue, hvor hun havde hjulpet til hele aftenen. Selvom hun var godt træet, gjorde lyden af plageånden hende lysvågen.

“Kan du ikke svare?” råbte Tam bag hende.

Hun knyttede hænderne og satte tempoet op, så hendes skridt gav genlyd mellem de skæve barakker. Hun tvang sig selv til kun at gå. De skulle ikke få hende til at løbe, som var de en af Regiusgardens patruljer og hun en forbandet.

“Har du ikke hørt, hvad der sker med piger som dig, som bliver ude om natten?” Cory skubbede hende hårdt i ryggen, og hun snublede et par skridt frem på den hullede vej.

“Måske har hun ikke hørt, at *de* kommer frem.” Tam slog hende på den ene skulder, så hun havnede i en lukket smøge, hvor dynger af affald var stuvet af vejen.

“De findes ikke. Lad mig være,” hvædede Aria. Fortællingerne om de forbandede var for børn. Skabninger-

ne kom ikke frem af mørket, de kom frem af naturen, der for længst var uddød i Civitias og resten af verden.

Hun vendte sig mod de to, så hun stod med ryggen mod den klamme mur. Hun var den sidste, der havde forladt ølstuen, efter at hun havde ryddet op efter aftenens drukkenbolte, så Yderkanten lå stille hen. Det eneste, der hørtes, var en svag summen i det fjerne, som stammede fra Regiusregimets Kokkeri i Kongsby.

“Ha,” lo Tam. “Har du hørt det? Hun tror, hun kan give os ordrer.”

“Din forbandede rakkertøs.” Cory spyttede i jorden foran hendes fødder.

Ordene og hans giftige ansigtsudtryk fik det til at krible i Arias fingre.

“Jeg er ingen forbandet rakkertøs,” hvislede hun, mens hun skiftevis stirrede på dem.

Cory gloede koldt tilbage, og Tams ansigt var forvredet i et grin. Aria prøvede at koncentrere sig om sin vejtrækning og ikke den ulmende vrede. Hvis den først blev tændt, ville den ikke slippe hende igen.

“Åh, jo du er!” hujede Tam og trådte et skridt frem mod hende.

Hun blev stående. Men da han tog et skridt mere, så han stod med ansigtet lige ud for hendes, veg hun til den ene side.

“Du er en forbandet rakkertøs. Din mor ville ikke have dig, og din far var ligeglåd med dig.” Cory gik også

frem, så han stod skulder ved skulder med Tam. Han var lidt lavere end den anden, men han var stadig højere og bredere end hende. Det så ikke ud til, at hun havde en chance mod de to med sin spinkle skikkelse, men den prikkende fornemmelse i fingrene blev kraftigere.

“Nej!” råbte Aria.

“Jo!” Cory skubbede hende op mod muren og overfladen gjorde hendes kappe klam. “Du burde blive brændt, ligesom de forbandede blev. Men først efter at du er blevet ødelagt i Fiskekrogen, hvis der overhovedet er nogen dér, som gider at lægge en hånd på dig!”

Uroen bredte sig fra hendes fingerne og ud i kroppen. Musklerne i hendes ben spændtes. Det samme gjorde de i hendes arme, og hun virrede vredt med hovedet, så det korte hår løftede sig i nattebrisen.

“Ha ha, den var god!” lo Tam.

“I ved ingenting om min mor! Heller ikke om min far!” skreg hun, da hun sendte en knyttet næve i synet på Tam, der hoppede overrasket tilbage.

“Og jeg er ikke en forbandet!” Hendes lunger brændte, og hun fór på Cory uden at ænse andet end vreden.

KAPITEL 2

Et hæst råb ude fra Gyden vækkede Aria. Hendes hoved dunkede, og et jag af smerte skød op igennem hendes arm, da hun rørte på sig i sovekassen. Uden for barakens vægge blandede en skinger stemme sig med råbene. Spektaklet vidnede om, at natten var borte, og at daggryet atter kastede sine skygger ned over Den Hvide Bys slumkvarter.

Hun åbnede det ene øje på klem, men lukkede det hurtigt igen og krøllede sig sammen i den kradsende halm med tæppet trukket op over hovedet. Råbene fortsatte udenfor, Oline puslede i opholdsrummet, og Regi-usklokkerne ringede i det fjerne. Aria borede hovedet ned i halmen og ønskede, at hun stadig sov. Hun pressede ansigtet så langt ned, at hendes spidse næsetip rørte amuletten i bunden af sovekassen. Den rustne genstand var det eneste, hun havde tilbage fra sine forældre.

“Kommer du op, Aria?”

Et støn undslap hendes læber. Oven på nattens tumult var det sidste, hun havde lyst til, at forlade den lune sovekasse. Tanken om Cory og Tam fik hende til at knytte hånden så hårdt sammen, at der lød et lille *krt* fra flæn-

gen, da den åbnede sig igen. Efter at hun var blevet smidt ud af vinterskolen, brugte plageånderne hver en chance til at genere hende.

“Aria?” Døren til sovekammeret gik op med et knirk, og Oline hævede stemmen en smule. “Vi har arbejde, der skal gøres.”

“Ikke endnu,” mumlede Aria med hovedet gemt under tæppet.

Hvis hun skulle hjælpe i ølstuen igen i dag, ville Tea fra barakken ved siden af først give hende besked om det op ad dagen. Den gamles beholdning af urter var tom, og barakken ville ikke blive besøgt af syge, der havde brug for hjælp, inden de nye forsyninger kom. Lageret af hempurter var også i bund, så Aria skulle heller ikke ud til de faste kunder, som fik dem leveret til døren. Der var masser af tid til at blive under tæppet. Hun rynkede på næsen i halmen, og amuletten rørte let på sig.

“Sul var her med forsyninger i går, da du var hos Sigga. Så vi *har* arbejde at gøre.”

Aria kunne høre, at Oline stod i døråbningen endnu. Sikkert med et afventende blik i de matblå øjne.

“Årh, helst ikke i dag.” Aria måtte beherske sig for ikke at stønne opgivende. Hvis Sul havde været der med forårsforsyningerne, betød det, at de ville få travlt. Oline var Den Hvide Bys eneste urtekræmmer, og varerne blev anset som smuglervarer, fordi de ikke blev skabt af Dexus’ kræfter og De Hvide Munke i Regiusregimets

Kokkeri. Sul kom med urterne fra et andet land, så de var ulovlige, men det var salget af dem, de levede af. Arias tjans i ølstuen var bare for adspredelsens skyld.

“Hvorfor ikke i dag?” Urtekræmmeren rørte på sig i døråbningen, og gulvet klagede under hendes fødder.

Aria kæmpede for at holde stemmen rolig. “Slagsmål i nat.”

“Åh,” sukede den gamle. “Kan du ikke holde dig fra dem?”

“Fra dem?” Aria satte sig op i sovekassen med et sæt, og hun gjorde en grimasse, da en skarp smerte løb igennem hendes hånd. “De skal holde sig fra mig! Jeg gør ingenting. De kan bare holde deres mund og lade mig være. De sagde, at jeg var forbandet, og så sagde de noget om Fiskekrogen!” udbrød hun.

Urtekræmmeren rystede på hovedet, så det lange snehvide hår dansede i luften. “Du må lære at styre dit temperament. Du er ikke forbandet og Fiskekrogen, der... der skal du heller ikke hen. De siger det kun for at irritere dig.”

“Men jeg...” Aria kneb øjnene sammen, da den dårlige samvittighed kom snigende. En halv måne tidligere havde hendes sidste sammenstød med plageånderne tiltrukket en af Regiusgardens patruljer, og det havde nær ført dem direkte til barakken. Derefter havde hun lovet urtekræmmeren, at hun ikke ville ende i slagsmål igen. “De sagde det om min mor og min far igen og...”

“Og det kunne du ikke lade fare,” sukkede den gamle.

“Når jeg ikke ved, hvad der skete med dem, ved jeg jo heller ikke, om de lyver!” Aria blinkede et par gange, så tåren fra øjenkrogen forsvandt. Hun vidste, at hun ikke var forbandet. Det var bare gamle historier. Men hun vidste ikke, hvad der var sket med hendes forældre, og det fik Cory og Tams ord til at give genlyd i hendes øregang.

Olines stemme blev blid. “Det gør de. Hvad end der er hændt med din mor og din far, så er du ikke skyld i det.”

“Hvorfor må jeg ikke høre, hvad der skete?”

“Du har allerede hørt det, der er at vide.”

Aria snøftede lavt. Hun ville ønske, at hun vidste, om hendes sorte hår og de ravfarvede øjne stammede fra hendes far, eller om den spidse næse og blege hud stammede fra hendes mor. Lige så længe hun kunne huske, havde hun plaget om at høre, hvor hun kom fra, og hvem hendes forældre var. Hun knyttede hænderne hårdere sammen under tæppet. Lige så længe havde urtekræmmeren fortalt, at Aria en morgen havde ligget under barrakkens halvtag svøbt i en kappe, der blev holdt sammen af amuletten. Alt Aria var, var en forældreløs unge fra Gyden, der smuglede urter og ikke kunne styre sit temperament.

“Men de...”

“De er børn. De ved ingenting,” afbrød urtekræmmeren hende og trak sin kappe tættere sammen om skuld-

rene. Selvom foråret var på vej, var barakken endnu ikke blevet rigtig varm. Det blev den sjældent, før solen bagte ned over Gyden og tørrede mudderpølene på de hullede veje.

“Ligesom mig,” mumlede Aria ved sig selv.

Oline ignorerede bemærkningen. “Morgengrøden er klar. Kommer du?”

Aria himlede med øjnene. Der var fugtige skjolder i loftet, men det eneste, der var kommet ind i barakken i løbet af vinteren, var kondensvand. Aria havde set flere barakker i Gyden og resten af Yderkanten, der måtte lade livet under en snedyng. De var heldige med, at deres holdt endnu.

“Når urterne ikke er klar til at aflevere, er der da ingen grund til, at jeg står op nu!”

“Du pakker i dag og tager til Nyby i morgen, men *nu* kommer du op. Du kan ikke ligge der hele dagen.” Oline forsvandt ud i opholdsrummet uden at vente på, om Aria havde indvendinger.

Aria tog sig forsigtigt til hovedet. Der hvor Corys knyttede næve havde ramt hende, efter at hun havde bidt Tam, var en bule vokset ud. Lige da det blå mærke på kæben endelig var ved at fortage sig, dukkede et nyt op. Hun bed smerten fra de værkende led i sig og kravlede ud af sovekassen. På gulvet lå den eneste kjole, hun endnu ikke var vokset ud af. Den var sammenkrøllet og mudret fra aftenen før, så hun hev et sæt rene klæ-

der frem fra den vakkelvorne kommode og møvede sig i det. Fra opholdsrummet kunne hun høre Oline skramle med gryden og spiseskålene, mens hun talte med sig selv. Aria strøg hænderne ned over kjolestoffet og sugede maven ind. Da hun pustede ud, strammede det falmede stof over hofterne, som var vokset i løbet af vinteren, og hun sukkede gnavent.

KAPITEL 3

Aria kastede et blik over skulderen, før hun gik ind i ølstuen. Bag hende havde et tyndt lag dis lagt sig tungt omkring Yderkanten. Et stykke borte lå bymuren, der skilte Den Hvide Bys slumkvarterer fra Nyby, og i det fjerne kunne hun skimte de elleve tårne fra Regiusslottet i byens fineste del; Kongsby.

“Har du tænkt dig at stå der hele dagen?” lød det irriteret bag hende.

Hun mumlede et par undskyldende ord og skyndte sig ind ad ølstuens dør. Gulvet derinde var klistret, og midt i det hele sang en omrejsende trubadur. Hans stemme smøg sig om Aria, og der blev klappet til de muntre toner, som flød fra hans banjo. Omkring de dinglevorne borde sad folk klædt i grå og brune kapper. Lyset, som sivede ind af skodderne, gav ølstuen et mat skær, og end ikke lystestagerne med de livlige flammer kunne jage det bort. Som altid var der flest mænd på besøg hos Sigga, men Aria kunne også få øje på et par kvinder. Hendes blik blev hængende ved en af Fiskekrogens glædespiger, der var sminket i ansigtet og havde en kunstfærdig fletning hængende ned ad ryggen. Hun smilede til manden, hvis

skød hun sad på, men hendes ansigt var udbrændt. Aria græmmede sig. Fra ølstuehistorierne havde hun hørt, hvad der skete i Fiskekrogen. At en vis type mennesker brugte både pigerne, kvinderne, drengene og mændene til at behage sig med. Rygterne sagde, at nogle af glædespigerne og drengene var der for deres egen fornøjelses skyld, men langt de fleste var der fordi, de ikke kunne tjene til føden andetsteds.

Aria løsrev sig og møvede sig op til udsækningen, hvor ølmutter Sigga tårnede.

“Kan du bruge mig i dag?”

På en skæv hylde bag disken stod der glasflasker på række, og i det ene hjørne stod øltønden fra Regiusregimets Kokkeri, som de fleste af gæsterne plejede at stile mod.

Ølmutteren rystede på hovedet, så hendes dobbelthage flagrede med. “Tea er her, så jeg har ikke brug for dig i dag.”

Arias blik strejfede stablen af beskidte krus, som stod ved disken, men hun bed trangen til at spørge, om hun skulle tage opvasken, i sig. I stedet sukkede hun og vendte rundt. Hvis ølmutteren ikke kunne hjælpe hende med at slippe for at pakke urter, kunne trubaduren og hans viser.

Aria snoede sig igennem ølstuens gæster, indtil hun fandt en tom bænk i et hjørne. Derfra havde hun god udsigt til den spraglede spillemand. Han lagde banjoen fra

sig og gav sig til at rode i en kuffert på gulvet. Aria bandt sin kappe løs i halsen og tog den af, men selvom hun sugede maven ind, strammede kjolen, når hun sad ned.

“Skal du have noget?” Tea kom hen til hende. Hendes rødblonde hår omkransede det runde ansigt, på samme måde som hendes lange øjenvipper indfattede hendes øjne. Aria strøg uvilkårligt en hånd igennem sit korte hår. En efterårsdag havde Tea spurgt, om Aria kunne hjælpe til i ølstuen. Nu kunne der gå flere dage i streg, hvor Tea ike var i ølstuen, og Sigga havde brug for, at Aria gav en hånd med.

“Nah.” Aria rystede på hovedet og smilede til hende. Den lysebrune kjole sad tæt ind til Teas krop. Aria skottede ned ad sig selv. Teas kjole sad på en anden måde, end hendes egen gjorde.

“Det bliver du nødt til.” Tea skævede til ølmutteren, der betragtede gæsterne med sit falkeblik.

Aria lod øjnene glide rundt i ølstuen. Som sædvanligt var der allerede fuld af betalende gæster, som trængte til at få et afbræk fra deres grå hverdag.

“Hvorfor?”

“Du ved godt, at hun betaler trubaduren for at komme. Vi bliver nødt til at sælge mere, end vi plejer,” udbrød Tea.

Aria lagde hånden på kjolelommen. Deri lå den gyldne denerios, som hun havde tjent aftenen forinden. Hun regnede med, at den skulle lægges sammen med resten

af mønterne, hun havde sparet op i løbet af vinteren. De skulle bruges på en kjole. Kjolen skulle være som den, købmand Bahsens datter Linay altid havde på, før hun var rejst væk med det meste af familien. Den skulle være meget finere end den, Tea havde på, og den skulle få Aria til at ligne et smuglerbud lidt mindre.

“Ellers får vi ingen løn.” Den irriterede tone var forsvundet fra Teas stemme, og hendes grå øjne borede sig bønfoldende ind i Arias ravfarvede. Nabopigens familie var værre stillet end Aria og urtekræmmeren. Uden en mand i barakken arbejdede både Tea og hendes mor, Fru Palm, alt hvad de kunne for at få mad på bordet til de yngre søskende.

“Et glas rød saft så,” sukkede Aria og lagde sin denerios på bordet.

Som resten af byens indbyggere, handelsboder og beværtninger købte ølstuen deres drikkevarer og det sparsomme udvalg af mad fra Regiusregimets Kokkeri. I den store bygning, hvis svage summen altid kunne høres fra Kongsby, blev alle landets fødevarer, brændsel og klæder skabt af De Hvide Munke og guden Dexus' kræfter. Fra sin tid i vinterskolen vidste Aria, at mange af de ting, der stammede fra Kokkeriet, tidligere blev skabt af naturen. Men Dexus var så mægtig, at hans kræfter ud af den rene luft kunne skabe det samme. Uberørte som hende havde ikke brug for naturen for at overleve, ligesom de forbandede havde. De havde kun brug for Dexus.

Tea smilede taknemligt til hende og snupede mønten.

“Mine damer og herrer.” Trubaduren på gulvet holdt hemmelighedsfuldt begge arme på ryggen. “Nu er det tid til et stykke fra Rex’ Dukketeater.”

Ølstuens gæster hujede. Det samme gjorde Aria, og trubaduren trak armene dramatisk frem. På den ene hånd sad en dukke i en hvid kåbe med en gylden krone på hovedet, og på den anden sad et væsen uden en trevl på sin lodne krop.

“Byd velkommen til Kong Regius Den Første.” Trubaduren holdt den ene hånd op i luften, og ølstuens gæster klappede. Kongedukken lignede til forveksling Civitias’ regent, der prydede alle forsider af Regius’ Tidende.

Trubaduren holdt den anden hånd op. “Og byd velkommen til de forbandede!”

Klapsalverne afløstes straks af buhende lyde og tramp i gulvet.

“Her.” Tea satte glasset med saft på bordet foran Aria og rakte hende nogle småmønter.

“Tag dem med hjem,” svarede Aria og rystede let på hovedet. De var stort set i samme båd. Den eneste forskel på dem var, at Tea var køn, og at hun allerede havde et lovligt arbejde. Nabopigen smilede til hende og stak mønterne i kjolelommen, da trubaduren startede på historien, som Aria kendte fra vinterskolen.